

Förstörelse och Språk

Alfredo Maria Bonanno

1996

Förstörelse och språk

Herraväldets struktur, konflikters tillstånd och sammansättningen av den exploaterade klassen har förändrats så till den grad att en operation i stil med "stormandet av Vinterpalastet" i den marxistiska meningen eller en befrielse från botten i den anarkistiska meningen, har blivit fullständigt otänkbar. Dessa två ansträngningar står i motsats till varandra men de delar idén om att ta över produktionsmedlen och att sätta dem i händerna på representanter för den exploaterade klassen, som kommer att organisera det befriade samhället. Så vad kvarstår? Det som kvarstår är destruktiv attack... och detta är en väldigt oklar punkt. Vad betyder förstörelse? Vad betyder det att välla en högspänningsmast, när hundra tusen, kanske miljoner av dem står kvar? Vad har det för betydelse?

Jag tror vi behöver reflektera lite, ta ett steg tillbaka. Alla av oss här har byggt upp en positiv och en negativ bild av verkligheten inom oss själva. Vi lever i ett sammanhang som vi antar är verkligt (såvida vi inte accepterar konceptet med fjärilen och drömmen¹, verkligt och positivt, det vill säga korresponderande med en konstruktiv dimension försedd med karaktäristik som utvecklas över tid och denna evolution kallar vi historia. Från den hypotetiskt mörka negativa medeltidens dimmor, har vi nått fram till modern civilisation. Nu finns det penicillin och folk dör inte längre från pesten eller ens malaria, åtminstone till en viss grad, då det fortfarande finns platser på jorden där folk dör av dessa åkommor.

Följaktligen ger vi inom oss själva ett positivt värde till det konstruktiva, då vi är en organisation (även från det biologiska perspektivet) och räds döden som det destruktivas extrema begrepp. Vi tänker att våra liv är en ackumulering av av det positiva. Vi är spädbarn, vi växer, vi blir starkare, blir vuxna, sedan gamla och sedan dör vi. Det sista förvisas alltid till framtiden men under våra livs gång vill vi bara skaffa oss... erkännande (men inte äga mark, då vi som anarkister och revolutionära inte äger någon egendom). Men detta är inte allt vi vill göra. Från det ögonblick då vi ser tillväxt och anskaffande som positivt, ser vi kvantitet som något positivt. Med andra ord, om vi behärskar tre språk så ser vi oss själva som bättre än någon som bara behärskar ett eller två. Vi inser inte att det finns en funktionalistisk hypotes, en utilitaristisk hypotes, i allt detta. Det finns återstoder från den där gamla 1700talsprocessen, som hade uppfattningen att en genom att sträva efter det som är användbart i den enskilde individen, kunde öka det som är användbart i hela mänskligheten. Detta är en högst skamlig uppfattning som har haft många negativa konsekvenser. Vad händer om vi anser kvantitet, vardaglig kvantitet, som vårt livs kvalitet?

I det plågsamma begäret efter att ha något att äga, har vi förlorat något för att vara någon, vi har förlorat kvaliteten av att vara någon och vi är inte längre förmögna att urskilja denna vår verklighet, detta ting för vilket det är värt besväret att leva.

Därför räds vi förstörelse: För det första, eftersom att det påminner oss om döden. För det andra, eftersom det påminner oss om vägran av funktionalitet. Det som förstör är inte funktionell för någonting.

Det är faktiskt inte sant – i alla fall inte helt – att om en slår ner en högspänningsmast så orsakar en verklig skada för ENEL.² Det finns ingen ekvation där "en högspänningsmast mindre" är lika med "ännu en skada för ENEL." Ett absolut förhållande av det slaget existerar inte och den som försöker bevisa en sådan ekvation snackar bara strunt. Så varför är vi rädda för förstörelse? Vi räds något inom oss själva, inte utom oss själva. Vi kan förstå kvantitet, tillväxt och förvärvande med vårt förnuft. Vi kan förstå kritiken mot allt detta genom förnuft, vilket leder oss till den svaga tanken jag nämnde tidigare, ovissheten, tvivlet, etc. Vi kan inte förstå förstörelse med förnuft, då vi för att förstå förstörelsens begrepp i dess mest radikala mening, skulle behöva känna ett styng av bakslag i vår kränkta värdighet, för att kunna förstå förstörelsens betydelse, behöver var och en av oss vara personligt inblandade.

Vi kan inte förstöra något om vi inte är villiga att förstöra oss själva i det ögonblick som vi förstör detta något. Enligt mig är detta innebörden av att vara inblandad i den destruktiva handlingen. Vi kan separera den förvärvande konstruktiva handlingen från oss själva och säga: "Se, jag äger ett hus och ett bibliotek med 10 000 band", men vi kan inte separera idén om förstörelse från oss själva. Med andra ord kan vi använda språket för att

¹ Zhūāngzǐ – en kinesisk filosof som i ett av sina verk berättar om en dröm där han drömde att han var en fjäril och när han vaknade kunde han inte avgöra om han var sig själv och hade drömt som fjärilen eller om han var fjärilen som drömde som honom. [övers.anm.]

² ENEL är Italiens största och Europas näst största elbolag [övers.anm.]

illustrera det förvärvande begreppet, huset, böckerna, kulturen, tillväxten, de tre tungomålen vi har bemästrat men vi kan inte använda språket för att illustrera problemet med förstörelse. Mina ord saknar mening. Det är därför de haglar ner på era huvuden, som vore de berövade på sin mening, eftersom att tala om förstörelse är meningslöst förutom om det talas genom ett annat sorts språk. Detta andra sorts språk... är inte blott format av ord utan av den extraordinärt komplexa kombinationen som förverkligas mellan teori och praktik. Helheten hos var och en av oss, av vårt människovärde, vår kropps och vår tankes djupa värde, är symbiosen mellan teori och praktik, inte bara risken utan också begäret, lusten att leva våra liv till fullo, detta är ett annat språk. Och det är ett språk som inte kan klassificeras med ord...

...Förstörelse är inte en metafysisk idé. Förstörelse innebär att gå till en plats och ta sönder något men processen som kan tillåta oss att utföra denna handling är en process som måste involvera oss i vår helhet, som fullständiga människor, som män och kvinnor kapabla att uttrycka oss själva i fullständighet, inte i separationen som vill skilja oss åt från det som vi har förvärvat, från det vi vet, från det vi besitter, inte i denna separation, då ordens språk dominerar i denna separation. Och detta är ett språk som dikteras av rationaliteten från århundraden av förtryck, i korthet det kartesiska språket hos de som har byggt fångelser, tortyrkammare, inkquisitioner; prästernas språk, franziskaner, dominikaner som brände Giordano Bruno på bål på Campo di Fiori. Men i förstörelse härskar ett annat språk, i förstörelse är ett annat språk nödvändigt.

I förstörelse blommar det opåkallade språket, det nedmonterande, mytens språk, Dionysos språk. Dionysos är det egendomliga guden, guden som kommer som en tjuv om natten, som tränger in i oss. Dionysos är kvinnornas gud, inte männens. Det är för att detta förstörelsens koncept är mer begripligt för kvinnor än för män, som är mycket ängsligare än kvinnor.

Varför är förstörelsebegreppet knutet till Dionysos, guden som kom in om natten som en tjuv, guden som saknade plats för dyrkan och som överallt var en främling och överallt infiltrerade andra gudars kult? Eftersom att Dionysos kult i grund och botten bygger på förstörelse, i sanning på att slita sina fiender i stycken (*sparagmós*). Offret slits sönder, rivs upp, krossas och det är detta som är förstörelsens verkliga mening, där vi ser den dionysiska inblandningen i den primitiva handlingen att radikalt förstöra fienden intill dess djupaste rötter. Detta har ingenting med kvantitativ attack att göra.

För första gången träder vi in i en ordning av problem som är annorlunda, som inte har något att göra med den traditionella kritiken av partiet, fackföreningen, etc. Det är förstås så att när vi pratar om förstörelse skulle vi kunna fortsätta diskutera i all evighet, då det är ett farligt minfält på vilket det finns många invändningar. Det är därför jag vill avrunda med att säga att förstörelsebegreppet är uttryckbart genom helheten hos den person som utför handlingen, och i det ögonblick då den genomför handlingen så är det teori, möjligheten att bli förstådd av en annan. Till skillnad från det konstruktiva begreppet, som kan separeras från den som utför det, som därmed kan bli väldigt bra på att prata om problemen relaterade till konstruktion och så vidare.

...Jag vill att det ska vara väl förstått att det inte bara finns det språk av ord som vi alla upplever, utan också andra möjligheter till att kommunicera. En skulle kunna säga att var och en av oss har ett eget språk. Det är därför, när vi förstår vad förstörelse är, när vi förstår att det inte bara handlar om att slå sönder datorer, när vi blir medvetna om att detta bara är den lekfulla aspekten av problemet men att det finns något annat som vi måste överväga, något som innefattar oss personligen inpå våra djupaste rötter och att detta har sin begynnande impuls i den del av oss själva, som är kopplad till den sårade värdighet som vi säkerligen är medvetna om, annars skulle vi inte vara här, vi skulle inte ens vara en av kamraterna, då behärskar vi redan det destruktiva språket, vi kan börja förstöra.

Har du någonsin frågat dig själv varför du äcklas när du ser en fascist? Den är en människa, som du, som jag. Eller snarare, då fascister ibland till och med är vackra unga män och kvinnor, varför äcklar de dig? Varför äcklas du av polisen? Eftersom att det är farliga? På grund av vad det säger? Nej, detta är något som inte är så väl förstått. När jag sitter i fångelse, så är det värsta som kan uppenbara sig framför mig mannen i uniform. Det är därför jag stänger min dörr. För att undvika att se dem, för undvika att höra dem prata. De kan till och med säga intelligenta saker (ett svårt faktum i sig), men det är något som är ogreppbart, någonting som äcklar.

När en talar om förstörelsens problem, så finns också invändningen att det inte är möjligt att göra skillnad mellan vanden som slå sönder allt och revolutionären som attackerar enligt en exakt överläggningsprocess. Problemet kvarstår och är inte så lätt att identifiera. En "objektiv" skillnad mellan den destruktiva revolutionära

handlingen och vandalismen kan inte slås fast utan att en stöter på stora svårigheter. Vi kan inte söka efter en "objektiv" skillnad som försäkrar oss en gång för alla. Vi kan inte säga att en sönderslagen piketbuss och en omkullvält högspänningsmast är revolutionära handlingar i sig, emedan att slåss på fotbollsstadion är huliganism. Att något kan anses vara opåkallat är inte en avgörande faktor i hur en bedömer skillnaden mellan huliganism och den revolutionära handlingen. Om det vore så, ännu en gång har vi den funktionalistiska hypotesen på plats, så skulle målet en vill uppnå helt ockupera överläggandets utrymme. Om vi tänker att vi genom att kapa en av ENEL:s master, skulle slå ut hjärtat av staten, då är vi verkligen ute och cyklar, även om det skulle vara hundra master. Det är inte matematisk logik som räknas.

Det är viktigt att förstå att den skillnad som finns, den står att finna i den individuella mognaden hos de personer som utför dessa handlingar, i vad de känner, vad de önskar och till och med i vad de är kapabla till att projektera praktiskt, omvandlandes drömmen till konkret aktivitet.

Det råder ingen tvekan om att en i huliganen finner, och motsätter sig, en underlig samling känslor. Det är det opåkallade i handlingen, dumheten, oförmågan hos vandalen att förstå de element som avgör den verklighet den omges av. Men det finns också en känsla av uppror. Med detta menar jag inte att upproret får företräde, då det som oftast segrar inom huliganen är flockmentaliteten. Där faktiskt inte sant att de som slåss på fotbollsstadion bedriver en individuell kravall. De är nästan alltid organiserade genom samlingsprocesser, finansierade av olika klubbar, sammanhållna genom lagstrukturer, symboler, slagord, delar av gamla ideologier, etc.

Kamraten som handlar genom att attackera en fiendestruktur, emedan den inte vill ha sin tillflykt till identifieringen av en rent "objektiv" plan, börjar med andra motivationer, från en mer tydlig social mognad. Om, på det individuella planet, huliganen inte vet hur den ska spendera sin söndag på ett trevligt sätt, så involverar istället kamraten hela sin varelse i attacken av ett mål. Att ge sig in i den destruktiva dimensionen bryter med den envisa traditionen av det kvantitativa, tillväxt och institutionaliserandet av ett liv styrt av andra. Detta är skillnaden.

Enligt mig så finns lösningen till förklaringen i beteenden som är av subjektiv vikt, utan att sådana beteenden behöver överge sig själva, av den anledningen, för atomisering, för det elementära tillstånd av enskilda komponenter utan sammanhållning mellan sig. Och det är uppenbart att vi är rädda för att medge, att det är möjligt för en individuell motivation att vara en vändpunkt. Och vi är rädda eftersom de i hundrafemtio år har förklarat för oss att det är nödvändigt att inte starta från individen, utan från klassen, från objektiva analyser, från historian, från historians inneboende mekanismer, från den där saken som kallas dialektisk materialism. Vi har fortfarande inte befriat oss från detta arvegods.

Alfredo Maria Bonanno
Förstörelse och Språk
1996

Med titeln *Distruzione e linguaggio*, togs detta tal från en serie av självorganiserade tal som ägde rum på den sociologiska fakulteten vid La Sapienza-universitetet i Rom mellan den 23 februari och den 25 mars 1996.

Talserien hette "Härskande och Revolt i det Post-Industriella Samhället: Inkludera och Exkludera".

Transkriberingen trycktes först på italienska i boken *Dominio e rivolta* (Härskande och revolt), utgiven av Edizione Anarchismo, Katanien, Italien, December 2000. Den trycktes första gången på engelska i det första (och hittills enda) numret av Outsiders, publicerad av Vagabond Publications (Oakland) 2009. Denna text översattes från italienska till engelska av Wolfi Landstreicher. Från engelska till svenska översattes texten av UpprorsBladet 2015. Vid åsikter eller korrektur, kontakta gärna upprorsbladet (a) riseup (.) net